

ПАГОНІЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — БЕЛАСТОК — ВІЛЬНЯ

ЗАСНАВАНА Ў 1920 Г.

№ 8 (22)

9—16 красавіка 1993 г.

Кошт 5 рублёў

ВІЛЕНШЧИНА. Беларуская ўрадавая дэлегацыя падпісала ў Вільні міждзяржаўнае пагадненне, ігнаруючы праблемы 60-тысячнага беларускага насельніцтва

ГЕНЭРАЛ ЯРУЗЭЛЬСКІ не жадаў, каб у Польшчы паўтарыўся Аўганістан, таму ён абвясціў 13 сінегня 1981 г. вайсковае становішча. Аднак сёньня генэрал баіцца быць прыцягнутым да крымінальной адказнасці.

ДОБРА СПАЦЬ, КАБ Д О Б Р А АБУДЖАЦЦА. Калі вы маеце праблемы са сном, прачытайце парады

Праграма
ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ
на наступны тыдзень: Менск — Варшава — Масква.

Пастырскія слова ксяндза-біскупа Аляксандра Кашкевіча на нядзелю Уваскращэння Панскага 1993 году

Умілаваныя браты й Сестры ў Хрысьце!

Хрыстос Уваскэр! Сапраўды Уваскэр! Алелюя! «Вясёлы нам сёньня дзень настаў» — гэта слова песьні вялікоднай, якія будзяць у нас радасць з нагоды Уваскращэння Хрыстоса. Маём права чешыцца, бо Езус Хрыстос памёр за нашыя грахі й паўстаў з памёршых для нашага апраўдання.

Усё, што Хрыстос учыніў, прыгожае, узънёслася і бязконца важнае. Калі нарадзіўся ў Бэтлееме, іалі хадзіў па дарогах і сцяжынах Палестыны і вучыў, і лячыў, калі здраджаны і асуджаны прыняў бяз слова пратесту несправядлівы вырак съмерці, калі цярпеў і канані, і маліўся за тых, хто Яго ўкрыжавалі — усё гэта бязконца важнае, але найважнейшае для нас ёсьць тое, што Уваскэр. У Яго Уваскращэнні ёсьць гарантый нашага Уваскращэння.

Дарагія Браты й Сестры! У гэты

Супраць хаўруса з Расей

радасны дзень Уваскращэння жадаю, каб Пан абдэрываў Вас Свайм Святлом, каб маглі быць съведкамі Яго Уваскращэння, самі съведчылі аб ім усёю вараю, духам малітвы і дабрынёю, пачцівасцю, вернасцю і любоў ѿ ў жыцьці сямейным і жыцьці працоўным.

Хрыстос патрабуе сёньня съведкаў той цудоўнай прауды, што чалавек можа жыць вечна, што любоў мацней ад няяўсіці, а жыцьцё — ад съмерці.

Жадаю, каб усюды, куды патрапіце, абвяшчалі: Пан сапраўды Паўстаў з Памёршых.

Няхай Вас суправаджавае і ўмацоўвае ў жыцьці Хрыстос, які Паўстаў з Памёршых.

На гэтае радаснае съвядчанне аб Уваскращэнні Хрыстосавым з усяго сэрца бласлаўляю —

Горадня, Вялікдень, 1993 год.
Бп Аляксандар Кашкевіч,
Ардынарый Гарадзенскі.

У мінулыя выхадныя выдаўлася добрае надвор'е. Перад полуцннем на Савецкай каля кінатэатра «Гродна» сабралася шмат людзей. Тут зъбираюць подпісы супраць падпісаньня Беларусью абарончага саюзу з краінамі СНД сябры БНФ, БСДГ і суполкі імя Каліноўскага. Людзі выйшлі абараняць канстытуцыю сваёй краіны, сваю, хоць і фармальную пакуль, але ўсё ж незалежнасць.

Шмат хто спыняеца, моўчкі ставіць подпіс і адыхадзіць. Некаторыя пытаваюцца, што гэта значыць, ім тлумачаць. Нехта спрачаеца, маўляў, без Расей прападзэм. А хтосьці папросту махае рукой: — «Дык гэта ж нацыяналісты». Як заўважыў адзін мой знаёмы: — «Такія людзі дагэтуль яшчэ жывуць у СССР».

Зацікавіліся акцыяй прыежджы армяне, спрабуюць апавядыць пра падзеі ў сябе дома, аднак слухаюць іх няуважліва. Маладзён з моднымі дзяўчатаамі чытае плацаты па складах, быццам першакласнік, уголос і з дзіўным выразам твару пытаетца ў сваіх падарожніц: «А хто такі Кебіч?...»

За два дні пікэтчыкі сабралі больш за паўтары тысячы подпісаў, якія накіравалі потым у Вярховны савет і Савет Міністраў Беларусі.

Фатографаваў А. УЛАДАСЕВІЧ.

Атрымайце «паўлаўскія» працэнты

Некалькі дзён таму ашчадныя касы Горадні расплачалі выплату замарожаных аж да 1994 года тэрміновых укладаў насельніцтва. Мінула ўсяго два гады, калі апошні прэмія СССР аб'явіў аб значным росце цэнавы, а заадно абмен купюраў вартасцю 50 і 100 рублёў. Разумеючы, што такі крок ураду выкліча гнеў, тагачасныя ўлады прыдумалі 40-працэнтную кампенсацыю ўкладаў. Шмат укладчыкаў паверылі чарговаму фарсу ўлады камуністычных і заставілі свае гроши на рахунках ашчадбанку. Што з імі стала, зараз ужо вядома. Ці будзе за гэта хоць якая-небудзь кампенсацыя? Каравеспадэнту «Пагоні» ў цэнтральнай ашчаднай касе па вул. Ажэшкі адказаў так: «Ніякай даплаты ўрадам сувэрэннай Беларусі на «паўлаўскія» 40 % не працягледжана.

Г. АСТРОУСКІ.

Цяжкае развітаньне

Зайшоу неяк у філію ашчаднага банку па вуліцы Кастрычніцкай, 4. На першы погляд нічога асаблівага. Але над вакенцам адной з касірак трапіўся мне надпіс: «Советское государство гарантирует тайну и сбережения вкладов, выдает их по первому требованию вкладчика. «Яшчэ дзіўныя надпісы накшталт «Государственный банк СССР продает облигации 25-процентного займа» сустрэу у ашчадным банку па вуліцы Сацыялістичнай.

Дзіва дзіўнае, эті Саюз ужо даўно сканаў, але працягвае жыць ва ўյўленыні гарадзенскіх фінансісташ. Што гэта, можа, насталтгія па мінушчыне ці занадта доўгое развітанье з саўдэпайскай спадчынай? (га).

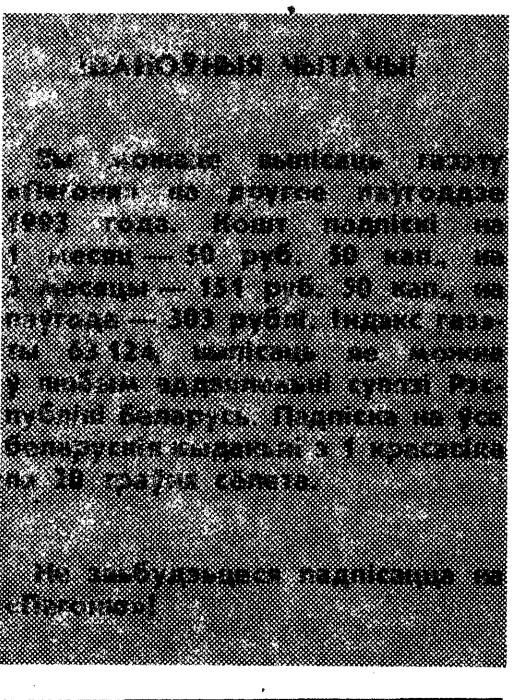
Медыкі б'юць трывогу

Нягэгласыць кіраўнікоў дашкольных установ Горадні ў адносінах да забесьпячэння дзіцячых садкоў неабходнымі для вясновага пэрыяду вітамінамі выклікала значнае паніжэнне гэмаглабіна ў крыві дзяцей. З гэтай нагоды ў дзіцячых паліклініках і шпіталіях горада зъявіліся спэцыяльныя дарадчыя габінеты лекараў, дзе бацькі хворых дзяцей могуць атрымаць патрэбную кансультацию.

Знайшлі выйсьце

Дыфіцыт лесапілаваных будаўнічых матэрыялаў не ўвёў у роспач індывідуальных забудоўшчыкаў у Пінскім раёне. Яны і ў гэтым складаным становішчы знайшлі выйсьце: у некаторых вёсках навасёлы начальнікі скарыстоўваць звычайны штакетнік для шалёўкі сваіх катэджоў, лецішчаў.

Г. А.

9 красавіка 1993 г.

3

ГРАМАДЗТВА «Надзея-экспрэс» для Беларусі

Так называецца акцыя гуманітарнай дапамогі для нашай краіны, якую правадзіць вясной гэтага года амэрыканская дабрачынная арганізацыя. «Сіціхоп», што ў перакладзе азначае «Горад будучыні». Ужо 9 красавіка першы самалёт з-за акіяна павінен даставіць на Беларусь дзіцячае харчаванье й мэдыкамэнты. Другі паветраны рэйс прызначаны на 25 красавіка.

М. ВАСІЛЕВІЧ.

Пра гэта паведаміў прэзідэнт «Сіціхопа» містэр Пол Мор, які на мінулым тыдні быў у Горадні. Ён перадаў у бальніцы горада гуманітарны груз — мэдыцынскія прэпараты й дзіцячае харчаванье. У ходзе апэрацыі «Надзея — экспрэс» воблascьць павінна атрымаць яшчэ значную колькасць такой дапамогі. На словах містэра Мора, у Горадні прыездзе каля 50 валаньцёраў-добраахвотнікаў са Злучаных Штатаў Амэрыкі, якія дапамогуць у разьмеркаванье гуманітарнага груза.

Вялікую павагу выклікае дабрачынная дзейнасць прэзідэнта «Сіціхоп». У кастрычніку 1990 года ён упершыню наведаў Менск, убачыў у нашых шпіталях дзетак, якія сталі ахвярамі Чарнобыля... З таго часу Пол Мор і яго сям'я, яго аднадумцы па ўсёй Амэрыцы стараюцца дапамагчы Беларусі, даць надзею хворым дзецям на выздараўленне, на будучынню. «Сіціхоп» зьбірае ахвяраваныні, купляе на гэтыя гроши мэдыкамэнты й адпраўляе іх у нашыя бальніцы. Сёння ў Менску ўжо працуе пастаняне прадстаўніцства «Сіціхоп» і дапамога нам, ужо не часовая кампанія, а дўгатэрміновая праграма.

М. ВАСІЛЕВІЧ.

● Ліст з вёскі Напаўжартам аб нашых недарэчнасьцях

Жыву я сабе на Гарадзенщине, у энакамітых Верцилішках. Ды і не аб чым ня думаю. Аркамя таго, як жыць у гэтым мудрагелісты час. А так, нічога мене не турбует. Навошта мне той Карабах, ды яшчэ Нагорны. Да лямянчкі мне Армэнія і Азэрбайджан, чачэнцы ці там татары ды яшчэ там розны...

Бач ты! Прыдумалі нацыянальнае пытанынне. Сядзелі б мойчкі, працевалі б паціху ды ў сапілкі дэмурхалі. Знайшліся мене нацыяналісты.

Вось у нас у гэтай справе адно замілаванынне. Рабе Беларусь хто толькі захоча. І ўсё шыта-крыта. І нікто не пярэчыць ні ў чым.

Адно толькі ўголос, каму трэба й ня трэба, балбоучуць: давайце дэмурхалае дзвілюхомоё.

А кажуць, што яшчэ да Вялікай Айчыннай ва Усходнай Беларусі былі толькі беларускія школкі. Былі таксама яўрэйскія, нават німецкія. І пэрыяд быў сталінскі, і ніякай гаворкі, як разраз, аб дэмакраты не было, але школы былі.

І вось праз паўстагоддзя ўсё беларускія і іншыя школкі зьніклі, як карова языком зълізала. Нікіх дэкрэтаў не выдавалі, нікіх заяў нікто не пісаў аб іх скасаваныні.

Толькі ў радасці было мене, беларусу, што калі-нікалі нібы сухім пэндзлем па вуснах падражнівалі: бульба, хата, маці, тата. Прайда, апошнім часам лексіка беларуская пашырылася. Нават старшыня Вярховнага Савету Беларусі праводзіць паседжаныні па-беларуску.

I ведаецце што? Выношу прананову аб скасаванні розных званыцьця: заслужаных, народных. Навошта? У большасці такіх заслужаных ці народных беларускага століткі, колькі ў майстраві маршальскага імпэту. Няўажо ім такі гонар за тое, што ў Беларусі жывуць і практикуюць? Ды мне хай той дзівак падкіне якое званынне. Я ж ня толькі жыву на Беларусі, практикую, да чаго ж беларусы ды на роднай мове час ад часу размаўляю.

Мог бы часцей, ды abstavіны

перашкаджаюць.

Пытаныні. Пытаныні. Чаму, напрыклад, у Эстонії, Латвії, Летуве, дзе карэннага насельніцтва ня больш, чым у нас беларусаў, нікіх размоў аб дэмурхальных мовах не было, а з павагай, любоўю адносяцца да сваіх моў. А мы мелі калісьці свою дэмурхальнную мову, раптам распачалі балбатню вакол яе.

Як паўсюдна закрываюцца беларускія школы, дык ні ў кога не пыталіся. А зараз? Будзьце ласкавы, татачка, мамачка, напішыце заяву, каб ваши дзеткі ў беларускім класе пайшлі вучыцца. Ну, як у гады галечы (а мы сапраўдны ў галечы жывём), калі ж ходзяць з торбамі: «Падайце, людзі добрыя».

А што даваць? Рэспубліка Беларусь — дэмурхава. Зьяўляеца нават членам ААН. Значыцца, Беларусь і мова тут беларуская, дэмурхальная. І нікому не дазволена гвалту чыніць над ёю. Ды ў сымешкамі займаца. Вай-вай, што рабіць? Якім шляхам пайсьці? Справа сур'ёзная. Дроб каб не наламаць. А дроб ужо і так наколата, што імі цэлы Менск ацяплюць можна.

Няўажо гэта самая дэмакратыя ўсталёўваецца, каб ужо каторы год і пасля прыняцьця Закона аб мовах весьці адно размовы? Жывеш у Беларусі — вучы, ведай яе мову. Жывеш у Расеі — хоць сакачы, але парасейску.

На жаль, на Беларусі зашмат зэльвенскіх настаўнікаў, якія нават чытаць па-беларуску не жадаюць. Ці ж не тamu ў кожным малым і вялікім паселішчы вуліцы носяць найменні рускіх і розныя шыльды, навы гарадоў і вёсак — па-рускому? Ці ж не тamu шматлікія рэспубліканскія, вабласці, раённыя і гарадзкія газеты выходзяць на расейскай мове. Няўажо, скажам, на Ашмянщине, радзіме Ф. Багушэвіча, перасталі яго землякі любіць і паважаць родную мову і з гэтай нагоды раёнка — на расейскай. Мы ж ганарымся сваімі класікамі. А можа, толькі на словах?

У. ГАРАНЧУК.

Лісткі календара

Дзень абавяшчэння незалежнасці Беларускай Народнай Рэспублікі — 25 сакавіка 1918 года, выклікае сёньня ў розных людзей дыяметральна процілеглу рэакцыю. Але што б ні калі практыкунікі БНР, у гэты дзень 75 гадоў таму назад было ўпершыню заяўлены ўсаму съвету, што ёсьць такі народ — беларусы, і такая краіна — Беларусь, якай хоча заняць, як казаў Янка Купала, «свой пачэсны пасад між народамі». І цалкам магчыма, што калі б не было БНР, то хутчэй за ўсё не было бы і БССР.

Упершыню пра гэты дзень я прачытуў яшчэ школьнікам на лістку беларускага адрыўнога календару, які ў часы міжваеннай Польшчы выдаваўся ў Вільні. Дарчы, у тых умовах, калі не існавала беларускіх школаў і вельмі цяжка было з беларускімі кніжкамі, календар гэты быў «настольнай кнігай беларускага селяніна, яго «універсітэтам», дзе ён мог прачытаць і беларускія вершы, і звесткі пра нашу гісторыю, пра родную прыроду, жарты, гаспадарчыя парады і шмат аўтам і іншым.

Менавіта з гэтага календара я даведаўся пра Палацкае княства, пра яго князя Усяслава Чарадзея, пра тое, чым для нас, беларусаў, была эпоха Вялікага княства Літоўскага, пра К. Каліноўскага і як я ўжо сказаў вышэй, пра дзень 25 сакавіка.

Акрамя календара хадзілі з рук у руку вельмі панішчаныя, часта без вокладак, кнігі беларускіх пісьменнікаў і паэтаў (Ядзівіна Ш., Якуба Коласа, Максіма Багдановіча, Янкі Купалы, Я. Лёсіка і іншых), а таксама розныя брашуркі й лістоўкі (іх мы называлі афішкамі). З гэтай літаратурой і календара я многа перапісаў вершы, гістарычныя звесткі, часткі іх загінула, а з тых, што засталіся, прапаную чытачам газэты верш Юльяна Сяргіевіча, прысьвечаны дню 25 сакавіка.

Г. ТАРАСЕВІЧ.
ДА ДНЯ 25 САКАВІКА
Сягоння распалим съявіло
устрасці, пайшоўшы ў неварач розных
часінаў. Як многа падзеяў калісь
галасцілівых. Разьвяяла рэха авшараў драмлівых
і толькі яснаеючай славы съяды
Не змогуць зацерці вякімі гады.
Калісьці ў хваліх звінчых
прадвеснія, імкненіе, як быццам, прызыўная
песня, Сабрала пад кіц змагароў
за свабоду, Абвесьціца грамадна днём гэтим
народу. Ад роднай краіны свой першы
прывет,

Што грымнуў магутна — «Няхай будзе съвет!» З усёй Беларусі вялікае веча, За праўду ў жыцьці барацьбы чалавечай, Нарэшце пісала агністое імя, Якое тварыла цярпейшай краіне У досьвітках лепшага заўтра — зару, Як лозунг магутны — «Жыве Беларусь! Народ перажыўшы ўсе гвалты прыгонаў, і царска-жандарскіх рэжымуў законаў, Аddaўшы пад бой і пажары Краіну, Народ у пагібелі той не загінуў. Ен меў яшчэ сілу паўстаць з небыцьця і абвесьціца на съвет сваё права языцца. Панурыя хмары варожых нам сілаў. Аднак вартавалі курганай-магілаў. Адкуль спадзіваліся з мёртвых устане, Каб гвалтаў сваіх даказаць выкананыне... Іржаваю стальлю звінелі ізноў, Пракляцце і ганьба чужых кандалоў... За тым скрыжаваньнем вялікай дарогі ізноў напаткаліся ссылкі, вастрогі, Што мелі згасіц нашы іскры надзея, Ды толькі не можна згасіц той ідэя, Якая калісьці гэтым памятным днём

Успыхнула ў нас незгасімым агнём. Якая парой мітусыні ўсенароднай, Паслужыць нам зоркай съятой, пузыводнай, Прывычына зьбярэ Крывічоў пакаленыне, Пад съцяг барацьбы за сваё адраджэнне, Якое прадбачыць сягоныя народ. Як съветлы й радасны сонца ўсход. Сягоныя з нас кожны павінен прызнанца, Ці мае ўстаць, ці бяздуна схавацца. Як дух нашай волі ўзынясеца на крыльце, Каб чуцца нам пэўным з раҳункам на сіле. І сіле варожай даць пэўны адпор, За свой родны край, за свабодны прастор. Сыйдзіце з дарогі, варожкі цені. Бо далей не змоўчаць вам насыць цярпеньні! Даўнейшых прыгоннікаў вольныя дзеці. Яшчэ вяс паклічуць за крыду і зьдзекі, Каб далі прад судом на гэта адказ: — Чаго вы заўсёды хацелі ад нас? Сягоныя ў часе вялікага съята, Няхай будзе імя высока ўзыннята Таго, хто калісьці цярпеў паніжэнне, і з верай у справу свайго вызваљенія. Мы скрышым мінульых вякоў ланцугі За волю тваю, наш народ дарагі.

